

زنان در مسیر رهایی

الف. آناییتا

اردن

زنانی که قربانی خشونت به نام دفاع از ناموس و شرف خانواده می شوند، زندانی می شوند

سازمان عفو بین الملل، ۲۱ آپریل ۲۰۰۴ دولت اردن زنانی را که ممکن است از طرف یکی از مردان خانواده خود برای دفاع از ناموس و حیثیت خانواده مورد خشونت قرار گیرند، زندانی می کند. در مواردی که زنان قربانی این خشونت شده و جان خود را از دست داده اند، مردی که مرتکب این جرم شده است کمترین جریمه را دریافت می کند زیرا قانون و دستگاه قضائی اردن با این مردان در این موضوع که زنان قربانی با حرکت و اعمال خود باعث شرم و سرافکنندگی خانواده خویش شده اند موافقت.

طبق گزارش مفصلی از Human

Rights Watch. اگر زنی در اردن با مردی به جز خویشاوند خود گفتگو کند، یا با مردی بدون اجازه خانواده خود ازدواج کند، یا با مردی که بر اساس شرع همسرش محسوب نمی شود رابطه جنسی داشته و یا خارج از ازدواج باردار شود، بیم آن می رود که توسط یکی از مردان فامیل برای دفاع از حیثیت خانواده به قتل برسد. بنابراین زنانی که مورد تهدید قرار گرفته اند برای حفظ جانشان به زندان فرستاده می شوند این زنان اجازه خروج از زندان را ندارند مگر این مردی از فامیل امنیت جان وی را تضمین کند!!

طبق گزارش خبرگزاری اردن، ۴ زن طی سال ۲۰۰۴ و ۱۷ زن طی سال ۲۰۰۳ و ۲۲ زن طی سال ۲۰۰۲ بدین طریق جان خود را از دست داده اند. بسیاری از این قتلها هرگز گزارش نمی شود بنابراین آمار قتل های ناموسی در اردن بیشتر از آماري است که گزارش شده است.

بر اساس گزارش HRW، دولت اردن در صد اقدامی جدی جهت جلوگیری از این مشکل، نیست.

افغانستان

زنان در افغانستان بر علیه تسلط بنیادگرایی دست به اعتراض زدند Times of Central Asia، 28 آپریل ۲۰۰۴

بیشتر از صد زن از فعالان راوا، اتحاد انقلابی زنان در افغانستان، همراه با چند مرد در محوطه بیرونی دفتر سازمان ملل در اسلام آباد، علیه سلطه و قدرت بنیادگرایی دست به راهپیمایی زدند.

زنان در حالی که در دستانشان پرچم و پلاکارد حمل می کردن و سرود می خواندند، از نیروهای دموکرات خواستار ملحق شدن به آنها برای پایان دادن به قدرت بنیادگرایی در کشورشان شدند.

دانش حمید یکی از تظاهر کنندگان می گوید: «ما با راه انداختن این راهپیمایی قدرت اتحاد شمال یا جهاد را در افغانستان محکوم می کنیم زیرا آنها یک بار در طی سالهای ۱۹۹۲ تا ۱۹۹۶ دارای قدرت بودند و جنایتهایی همانند جنایتهای طالبان علیه مردم بخصوص زنان انجام دادند. امروز آنها دوباره در قدرت هستند و دوباره امریکا و کشورهای دیگر از اتحاد شمال طرفداری می کنند. ما آنها را در افغانستان نمی خواهیم. با حضور اتحاد شمال در قدرت، ما دارای یک صلح پایدار، امنیت و آزادی در افغانستان نخواهیم بود.»

برخی از نمایندگان این تظاهر کنندگان ابراز داشتند که دنیا باید آگاه شود که افغانستان قربانی جنایات طالبان، القاعده و اتحاد شمال است و از جهان خواستار کمک به آنها در جهت سعی و تلاش شان برای نوسازی و تجدید بنای کشورشان شدند.

این زنان در طی راهپیمایی تصویب نامه ای به نمایندگان سازمان ملل تحویل دادند.

دوازده ژاپنی از اعضای ICTA، دیوان بین المللی محاکمات بزهکاری و جنایات، در حمایت از مردم افغانستان و برای ابراز حمایت و طرفداری خود از عدالت و صلح در این راهپیمایی شرکت کردند.

در افغانستان به سختی ده درصد زنان توانائی خواندن و نوشتن دارند و اتحاد انقلابی زنان راوا، مصرانه به این مسئله باور دارد، تنها اسلحه ای که راه را برای استقلال زنان در افغانستان باز کرده و آنها را بر بنیادگرایان و از اینگونه مسائل غالب می کند، فرا گرفتن علم و دانش است.

روز ۲۸ آپریل، روز حمله ناگهانی و تصرف کابل توسط بنیادگرایان در سال ۱۹۹۲، محسوب می شود. راوا اولین تشکلی است که با برپائی یک راهپیمایی در اسلام آباد، حمله امریکا به عراق را محکوم کرد.

جمهوری دومنیکن

قرارداد تجاری امریکا، رفع تبعیض جنسی در محل کار را نادیده می گیرد Press Release، 22 آپریل ۲۰۰۴

به گزارش ناظران حقوق بشر، زنانی که در بخش صادرات در جمهوری دومنیکن به کار مشغولند در هنگام

بارداری شانس برای استخدام شدن ندارند و در صورتیکه مشغول به کار هستند از کار اخراج می شوند.

CAFTA، تبعیض در محل کار را در نظر طرح توافقنامه تجارت آزاد امریکای مرکزی نمی گیرد و بدین ترتیب این آزار و اذیتها ادامه دارد.

زنانی که در بخش عظیم صادرات مشغول به کار هستند، به ناظران حقوق بشر ابراز کردند که همراه با درخواست کار مجبور به ارائه آزمایش بارداری می شوند و در طی دوران کار نیز باید بطور تناوبی این آزمایش را انجام دهند تا شغل خود را از دست ندهند.

اگر چه این مسئله ممنوع است اما دولت جمهوری دومنیکن در صدد اقدام واقعی و جدی برای پایان دادن به این تبعیض نمی باشد و نیز در حمایت از زنان کارگر در مقابل این تبعیض قصور ورزیده است. CAFTA قرارداد تجاری محلی در تعریف قانون بارداری و زایمان، تبعیض در محل کار را شامل نمی شود و بدین ترتیب جمهوری دومنیکن آزاد است که قوانین بر علیه تبعیض جنسی در زمان بارداری زنان کشور خود را نادیده بگیرد در صورتیکه از امکانات توافقنامه تجارت آزاد امریکای مرکزی استفاده می کند.

LaShawn R. Jefferson، مدیر هیئت اجرایی بخش حقوق زنان سازمان ناظر حقوق بشر می گوید: «این فاجعه است که فقط به دلیل بارداری، زنان کار خود را از دست می دهند و CAFTA قادر است از این زنان در مقابل این تبعیض دفاع کند اما در این مورد کوتاهی کرد.»

ده روز بعد از این که مسئولین، معاملات تجاری را با این کشور به پایان رساندند، رییس جمهور امریکا، جرج بوش به کنگره و دولت اعلام کرد که خواستار عضویت جمهوری دومنیکن در CAFTA است. بوش آزاد است تا نود روز بعد از اعلام این موضوع قرارداد تجاری را امضا کرده و آن را برای رای گیری به کنگره این کشور بفرستد.

صنعت صادرات جمهوری دومنیکن، بزرگترین کارکنان زن را به خود اختصاص داده است و این کشور، بیشترین صادرات را در منطقه تجارت آزاد دارد. کشور امریکا اصلی ترین مقصد برای این صادرات است و هشتاد

درصد از محصولات تولید شده را از منطقه تجاری آزاد دریافت می کند. میزان صادراتش به کشور در صورتیکه جمهوری دومنیکن به عضویت CAFTA در بیاید، امریکا رشد قابل توجه ای پیدا می کند.

CAFTA برابری را فدای تجارت آزاد کرده است و اگر بوش به گفته ناظران حقوق بشر، این موضوع را برای تصویب به کنگره این کشور بفرستد، قانونگذاران می بایست بر مسئله رفع تبعیض جنسی در محل کار پافشاری کند زیرا کشوری که حق و حقوق زنان کارگر را نادیده می گیرد، حق استفاده از امکانات تجارت آزاد با کشور امریکا را ندارد.

ایران

۵۰ درصد دختران فراری ارجاع شده به مراکز بهزیستی، معتادند

روزنامه اعتماد، ۲۶ آوریل ۲۰۰۴

رئیس انجمن مددکاری ایران گفت: بیش از ۵۰ درصد دختران فراری ارجاع شده به مراکز بهزیستی معتاد هستند و این در حالی است که ۳۳ درصد این مددجویان در خانه به مصرف مواد مخدر روی آورده اند. دکتر مصطفی اقلیما، در گفت و گو با خبرنگار اجتماعی خبرگزاری مهر با بیان این مطلب گفت: مصاحبه های صورت گرفته با تعداد زیادی از مددجویان ارجاع شده به مراکز بهزیستی بیانگر این امر است که بیش از ۶۰ درصد آنها برای چندمین بار از خانه فرار کرده و پس از دستگیری به این مراکز ارجاع شده اند.

وی با بیان اینکه ۸۰ درصد دختران فراری در سنین نوجوانی قرار دارند، افزود: تنها ۲۰ درصد مددجویان بالای سن ۲۰ سال دارند و این در حالی است که حدود ۸۷ درصد آنها سابقه فرار داشته و ۴۶ درصد این دختران نیز اعتراف کرده اند که مرتباً از سوی والدین مورد آزار قرار می گیرند.

دکتر اقلیما بیشترین سن بارداری نامشروع در میان این دختران را بین ۱۶ تا ۱۸ سال دانست و اظهار داشت: بیشترین فراوانی مددجویانی که بارداری نامشروع دارند متعلق به افرادی است که سوادی در حد ابتدائی داشته و یا بی سواد هستند. آنچه در مورد اکثر مددجویان صادق است این است که اکثر آنها پدرانی کارگر و یا بیکار داشته و در خانواده یی با بیش از ۶ نفر جمعیت زندگی می کنند و این در حالی است که اکثر آنها وضعیت اقتصادی خانواده خود را بد و یا خیلی بد توصیف می کنند.